

Ліки зцілюють тіло, а книга – душу

БІБЛІОТЕРАПЕВТ

№ 12 (III) 2023

Видається з 1 жовтня 2014 року

Сайт Наукової бібліотеки libr.knmu.edu.ua

Архів «Бібліотерапевта» <http://repo.knmu.edu.ua/handle/123456789/6941>

ЗМІСТ

НЕДУГИ ВЕЛИКИХ

Оскар Вайлд — творчість крізь століття

В. Віскова, Л. Скрипченко.....С. 4-7

ВОЛОНТЕРСТВО

«Світ у дитячих долоньках» - всі разом заради дітей

Т. Бабак.....С. 9

ДУША ПОРАНЕНА ВІЙНОЮ

Мирні жителі – жертви війни (Бородянка)

Г. Сирова.....С. 11

НАТХНЕННЯ

Хмарки

М. Федорова.....С. 13

АРТ-ГАЛЕРЕЯ

Моя Арт-терапія

І. Сорокіна.....С. 15

ХРОНІКА ПОДІЙ

Грудень 2023 у світлі подій

Від редколегії.....С. 17-19

НЕДУГИ ВЕЛИКИХ

<https://cutt.ly/8wH7DNQj>

ОСКАР ВАЙЛД — ТВОРЧІСТЬ КРИЗЬ СТОЛІТТЯ

У 2024 році виповнюється 170 років з дня народження Оскара Вайлда — відомого ірландського письменника, поета та драматурга, який став одним з найпопулярніших у Великій Британії початку 1890-х років. Автор відомий нам насамперед своїм романом «Портрет Доріана Грея», а також дещо саркастичними, але точними висловлюваннями про суспільство та психологію людини. Письменник мав складний шлях, який закінчився передчасно через складні життєві обставини та хворобу.

Оскар Фінгал О'Флагерті Вілс Вайлд народився 16 жовтня 1854 року у Дубліні, столиці Ірландії, в заможній багатодітній родині інтелектуалів: лікаря-офтальмолога Вільяма Вайлда і письменниці Джейн Франциско Елджі. До 9-ти років Оскар здобував освіту вдома і вже в дитинстві вільно оволодів французькою та німецькою мовами завдяки своїм гувернанткам. З 1864 року почав відвідувати Королівську школу Портора в Енніскіллені. Товариський і жвавий, хлопчик дуже славився своїм умінням гумористично обіграти шкільні події. У школі Вайлд навіть отримав особливу премію за знання грецького тексту Нового Завіту. У 1866 році від менінгіту померла молодша сестра майбутнього письменника — Ізола. У пам'ять про неї Оскар написав свою першу поему «Спочивай» [1, 5].

Вайлд закінчив Портору з королівською стипендією та продовжив навчання в Триніті-коледжі Дубліну (1871–1874), де захоп-

лювався грецькою літературою. В коледжі Оскар зарекомендував себе як блискучий студент: у перший рік — посів перше місце у своєму класі, на другий рік — виграв стипендію через екзаменаційний конкурс, на завершення — отримав Золоту медаль Берклі з грецької. Надалі юнак взяв участь у конкурсі Оксфорда на вступ до Магдален-коледжу з отриманням стипендії та легко його виграв. Навчаючись в Оксфорді (1874–1878), Оскар відвідав Італію та Грецію і був підкорений культурною спадщиною та красою цих країн. За поему «Равенна», написану в Оксфорді під впливом цих подорожей, він отримав найпрестижнішу Ньюдігейтську грошову премію (затверджена у 18 ст. сером Роджером Ньюдігейтом для студентів Оксфордського університету). У 1878 році О. Вайлд закінчив курс *Literae Humaniores* (Greats) та за результатами іспитів *Classical Moderations* став бакалавром мистецтв з нагородою першого класу. По закінченні університету (1878), Оскар переїхав до Лондона. Завдяки своєму таланту, дотепності та вмінню привернути увагу, Вайлд швидко влився у світське життя міста. У 1881 році вийшла друком його перша поетична збірка «Вірші» (Poems), яка витримала 5 перевидань по 250 екземплярів протягом року. Автор взяв на себе всі витрати по виданню [3, 5].

Наприкінці 1881 року письменник, вже широко відомий незвичністю своїх суджень та неординарною поведінкою, вирушив до Америки, де жив та пра-

Оскар Вайлд

цював майже рік. Відомий випадок при проходженні там митниці: на запитання, чи є щось, що підлягає декларуванню, Оскар відповів: «Мені нема чого декларувати, окрім моєї геніальності» [5]. Свою першу лекцію, яка мала назву «Ренесанс англійського мистецтва», він завершив словами: «Ми всі марнуємо свої дні у пошуках сенсу життя. Знайте, цей сенс — у Мистецтві» [1]. Слухачі заплодували.

Після повернення з поїздки О. Вайлд деякий час жив у Парижі, де спілкувався з найяскравішими постатями світової літератури того часу (Поль Верлен, Еміль Золя, Віктор Гюго, Анатоль Франс та ін.) та заслужив їх симпатію. У 1883–1888 роках письменник знову мешкав у Лондоні та займався переважно журналістською діяльністю, писав літературні огляди й рецензії. У 1887 році О. Вайлд став редактором журналу «The Woman's World».

В Лондоні Оскар познайомився з Констанс Ллойд, дочкою королівського адвоката. Невдовзі він зробив їй пропозицію, весілля відбулось 29 травня 1884 року. Згодом у пари народилось двоє синів — Сиріл (1885) і Вівіан (1886), для яких Уайльд складав казки. Незабаром вийшло друком 2 збірки — «Щасливий принц та інші казки» (*The Happy Prince and Other Stories*, 1888) і «Гранатовий будиночок» (*The House of Pomegranates*, 1891) [1, 3].

У 1890 р. в липневому номері журналу «*Lippincott's Monthly Magazine*» опубліковано першу версію найвідомішого твору-роману «Портрет Доріана Грея». Оповідь починається з опису митця, що малює портрет Грея, який має «обличчя ніби зі слонової кістки і пелюсток троянд». У Доріана стається нервовий зрив, коли

Оскар Вайлд з дружиною та сином

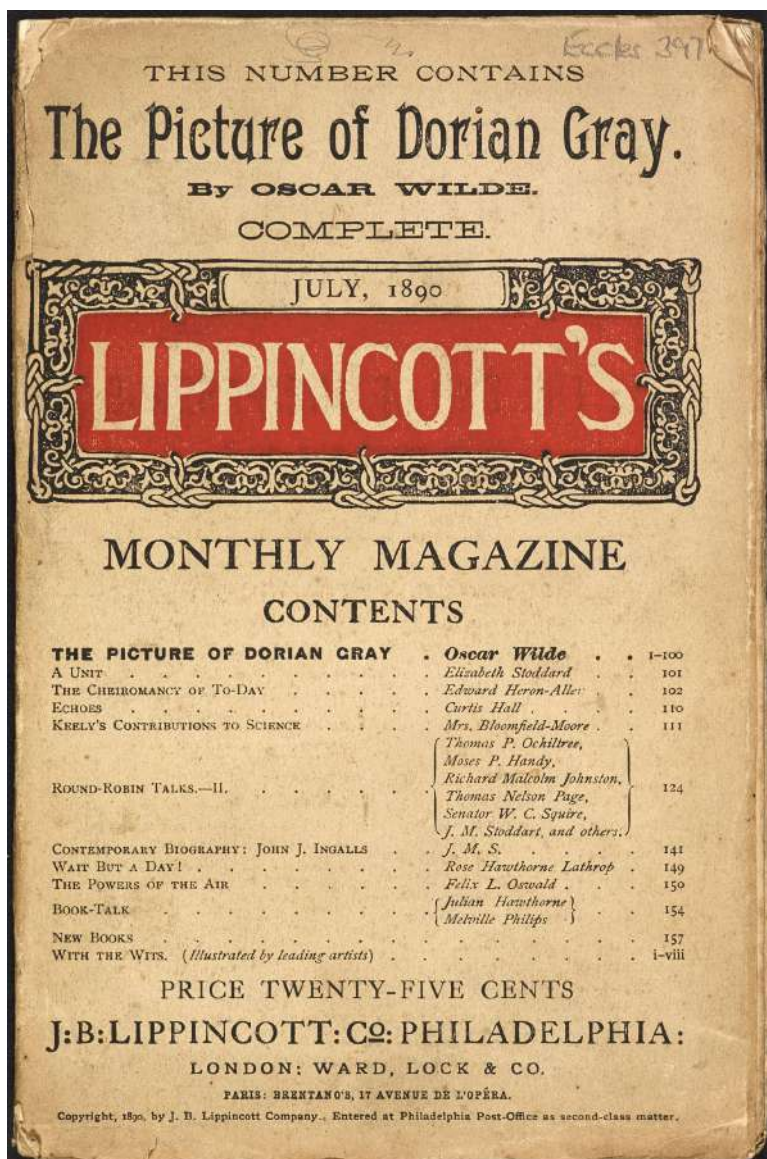
він бачить свій закінчений портрет. Він збентежений, що його краса зів'яне, тоді як портрет за-

лишиться красивим. Грей укладає майже «фаустівську» угоду — старіє лише зображення, а він залишиться молодим.

У 1891 році в Лондоні роман вийшов друком окремою книгою, доповненою передмовою, а також шістьма новими розділами всередині основного оповідання. Деякі розділи у другій версії були повністю перероблені. Після публікації роману в суспільстві вибухнув скандал. Літературна еліта засудила його як аморальний твір, а деякі критики взагалі вимагали заборонити й призначити автору судове покарання. Письменника звинуватили у зневазі суспільної моралі. Однак звичайні читачі були від роману в захваті. Сам О. Вайлд говорив про головного героя так: «Кожна людина бачить у Доріані Греї свої власні гріхи. У чому саме складаються гріхи Доріана Грея, не знає ніхто. Той, хто знаходить їх, привніс їх сам» (з листа О. Вайлда редактору «Скотс обсервер», 1890) [5].

У 1892 році написана і поставлена в театрі перша комедія «блискучого Оскара» — «Віяло леді Уіндермір» (англ. *Lady Windermere's Fan*), успіх якої зробив О. Вайлда найпопулярнішим драматургом та заможною людиною у Лондоні.

У 1895 році суд звинуватив письменника в порушенні норм

Обкладинка журналу з романом «Портрет Доріана Грея», 1890

суспільної моралі, його взяли під варту у в'язницю Голмовей. Завдяки клопотанням адвоката, Оскара відпустили під заставу. Проте суд знову порушив цю справу завдяки зусиллям ворогів Вайлда, і незабаром визнав його винним в непристойності, засудивши до 2-х років каторжних робіт (1895–1897). За іронією долі твір, який приніс Оскару Вайлду приголомшливу славу — «Портрет Доріана Грея», став підставою для звинувачення.

Після звільнення письменник переїхав до Франції, де отримав листи та грошову допомогу від дружини. Але вони більше не зустрілись, бо до Великої Британії О. Вайлд не повернувся. У Франції він змінив ім'я на Себастьяна Мельмота (Sebastian Melmoth). Автор написав знамениту поему «Балада Редінгської в'язниці» (The Ballad of Reading Gaol, 1898) під псевдонімом С.З.З (тюремний номер Оскара) та опублікував кілька статей із пропозиціями щодо покращення умов життя ув'язнених. У 1898 р. Палата громад прийняла «Акт про в'язниці», в якому позначилось багато пропозицій О. Вайлда. В'язниця сильно змінила письменника та його уявлення про життя [2, 5].

Здоров'я Оскара Вайлда дуже постраждало за період ув'язнення. Відомо, що перебуваючи у в'язниці, він впав і травмував праве вухо. Біографи вважають, що нещасний випадок спричинив загострення вже існуючої хвороби — Оскар страждав на прогресуючу односторонню глухоту та перед ув'язненням консультувався з провідним отологом Великої Британії. Проте у сучасних дослідників досить поширена думка, що письменник хворів на сифіліс та помер від нього. Цю версію вперше висунув літературознавець Артур Ренсом, який у своїй біографії Вайлда стверджував, що причиною смерті став «менінгіт, наслідок третинного сифілісу». Але немає ніяких доказів, що Оскар мав таку інфекцію. Крім того, протягом 2-річного ув'язнення його обстежили принаймні 7 лікарів, включаючи психіатрів. Найбільш вірогідною є теорія, що О. Вайлд помер від менінгоенцефаліту на фоні хронічного правобічного захворювання органу слуху. «Але, — писав письменник, — хоча цей абсцес турбував мене постійно протягом перебування в тюрмі, а слух гіршав з кожним тижнем, не було жодних спроб у справі лікування» [4]. Оскар не отримував

належного лікування у в'язниці, тому зрозуміло, що поступово його стан погіршувався.

Згодом, вже після звільнення, проживаючи в «Hotel d'Alsace» у Парижі, письменник захворів і був прикутий до ліжка (1900). Він перебував під наглядом оториноларинголога Моріса Такера, лікаря британського посольства. Такер поставив письменнику діагноз — мастоїдит (запалення соскоподібного відростка скроневої кістки). Таке запалення може зачепити оболонки головного мозку та викликати менінгіт, а також призводить до повного руйнування середнього вуха та втрати слуху. За винятком кількох епізодів, письменник залишався в цьому готелі до смерті, що настала через 10 тижнів. Протягом цього періоду доктор М. Такер відвідував Оскара близько 68 разів. Як занотував письменник у своєму останньому листі від 20 листопада 1900 року: «...Хірург поінформував мене, що якщо операцію не проведуть якнайшвидше, то стане вже пізно і наслідки будуть летальними» [4, 5].

Оперативне втручання було єдиним виходом, і його здійснили під анестезією 10 жовтня 1900 року в готелі. Невдовзі були ознаки поліпшення і пацієнт навіть робив короткі прогулянки по місту. Але вже в середині листопада розвинулось повторне загострення: у письменника спостерігались марення, висока температура тіла. Доктор Такер не був впевнений щодо позитивного результату свого лікування і звернувся по допомогу до паризького лікаря Поля Классе. Вони написали спільний висновок про стан здоров'я хворого, який зберігся: «Нижчепідписані лікарі провели обстеження містера Оскара Вайлда... в суботу, 25 листопада, і виявили серйозні мозкові порушення, котрі були наслідком тривалого нагноєння правого вуха, яке лікували протягом кількох років. 27 листопада симптоми погіршились. Ми поставили діагноз менінгоенцефаліту. За відсутності вогнищевих ознак трепанація че-

Могила Оскара Вайлда на Пер-Лашез

репа небажана. Рекомендоване лікування може бути тільки консервативним. Хірургічне втручання, ймовірно, неможливе» [2]. Цей висновок дуже чіткий і визначальний: він констатує наявність менінгоенцефаліту, вторинного щодо хронічного гнійного отиту середнього вуха, заперечує абсцес головного мозку і ставить крапку на здогадах щодо причин смерті видатного літератора.

О. Вайлд увійшов у коматозний стан і помер 30 листопада 1900 року. Перед самою смертю він скаже: «Все в моїй трагедії було огидним, вульгарним і не стильним. Я вклав свій геній у своє життя і лише свій талант — у свої книги» [4]. Оскара Вайлда поховали у Парижі на цвинтарі Баньйо, звідки пізніше, у 1909 році його могилу перенесли на цвинтар Пер-Лашез. На могилі встановлено скульптуру крилатого сфінксу з каменю. У 1997 році в Дубліні, в Мерріон-Сквер встановлено пам'ятник, навпроти будинку, де письменник провів своє дитинство.

Приблизно за 5 тижнів до смерті О. Вайлд сказав у розмові з одним із відвідувачів, що не доживе до початку 20 століття. У фізичному сенсі цей прогноз, на жаль, справдився. Але з точки зору вічності геніальні твори автора подолали цей бар'єр. Літератор прагнув, щоб проза стала не просто хронікою чи проповіддю, а мистецтвом, в якому так багато важать вигадка, гротеск, умовність, гра. На сьогодні роман «Портрет Доріана Грея» екранізовано більше 25 разів, ця книга є класикою світової літератури, перекладена майже на всі мови світу, в тому числі українською. П'єси О. Вайлда й сьогодні ставлять у театрах Великобританії та світу. «Ідеальний чоловік» (1895) — найпопулярніша п'єса драматурга й зараз. Стали відомими також багато цікавих спостережень-висловів Оскара Вайльда, які видають в ньому знавця психології людини, як сказали б сьогодні. Ось деякі з них:

«Будь собою, всі інші ролі зайняті».

«Людина є наполовину тим, ким вона є, а наполовину тим, ким вона хотіла б стати».

«Я не можу керувати напрямком вітру, але завжди можу так поставити вітрила, щоб досягти своєї мети».

«Любов до себе — це початок роману, який триває все життя».

«Коли зі мною одразу погоджуються, я відчуваю, що я не маю рації» [3, 4].

Пам'ятник О. Вайлду в центрі Дубліна

Список використаної літератури:

1. Sperati G. Oscar Wilde (1854–1900) [Electronic resource] / G. Sperati, D. Felisati // ACTA Otorhinolaryngologica Italica. – 2005. – Vol. 25, N 6. – P. 381–383. – Mode of access: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC2639901/> (data appeal: 11.12.2023). – Title from the screen.
2. Robins A. H. Oscar Wilde's terminal illness: reappraisal after acentury [Electronic resource] / A. H. Robins, S. L. Sellars // Lancet. – 2000. – Vol. 25, N 356(9244). – P. 1841–1843. – Mode of access: <https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/11117929/4> (data appeal: 11.12.2023). – Title from the screen.
3. Оскар Уайльд [Електронний ресурс] : [біографія] // Бібліотека Української Літератури : [сайт]. – Текст дані. – УкрЛіб©, 2020–2023. – Режим доступу: <https://www.ukrlib.com.ua/bio-zl/printit.php?tid=4253> (дата звернення: 11.12.2023). – Назва з екрана.
4. Остання хвороба Оскара Уайльда / підгот. Ю. Матвієнко // Медицина світу. – 2008. – Т. 24, № 3. – С. 180–183.
Соколянський М. Г. Оскар Уайльд : очерк творчества / М. Г. Соколянський. – Киев ; Одеса : Лыбидь, 1990. – 200 с.

ВОЛОНТЕРСТВО

ВСІ РАЗОМ ЗАРАДИ ДІТЕЙ

Напередодні Нового року волонтери нашого проєкту завітали до маленьких пацієнтів Харківської обласної дитячої лікарні № 1 з новорічними подарунками та цікавою ідеєю. Під час арт-терапії вони допомагали кожній дитині створити для себе або рідних маленьку новорічну інсталяцію власноруч: розфарбовували паперові новорічні заготовки, прикрашали паперову ялинку та інші деталі інсталяції. До цього майстер-класу приєдналися і їхні матусі. Зустріч пройшла творчо й весело, волонтерам подякували за гарні емоції, чудовий настрій!

Загалом робота благодійного проєкту «Світ у дитячих долоньках» тривала продовж 2023 року.

Наші волонтери – бібліотекарі як куратори проєкту разом зі студентами від сектору «Era Caritas» Студентського самоврядування ХНМУ, серед яких Таран Олексій, Марчук Альбіна, Гейдаров Гусейн, Рзаєва Аян Асаф кизи, Богуславська Анастасія, Федорова Ліна, Мороз Вікторія, та за сприяння співробітників кафедри педіатрії №1 та неонатології – організовували зустрічі з маленькими пацієнтами Обласної дитячої клінічної лікарні та Харківської міської дитячої клінічної лікарні №16. Всього за рік відбулось 9 заходів, на яких для дітлахів проводили арт-терапію – робили різноманітні поробки до свят, малювали, виготовляли іграшки-антистрес, а також

складали пазли, читали книжки, грали у пізнавальні ігри тощо. Волонтери збирали коробки хобі-роботи з різними подарунками для творчості для маленьких героїв.

Всі зустрічі були сповнені щирими позитивними емоціями, а усмішки на обличчях дітей є головним результатом нашої роботи. Ми вдячні всім, хто допомагає та підтримує наш благодійний проєкт та запрошуємо усіх небайдужих долучитись до нього. Наші спільні зусилля допомагають діткам продовжувати творити, розвиватись, усміхатись та радіти життю, навіть попри війну!

ДУША ПОРАНЕНА ВІЙНОЮ

<https://tinyurl.com/sa6h8fu8>

МИРНІ ЖИТЕЛІ – ЖЕРТВИ ВІЙНИ (БОРОДЯНКА)

Снаряди «смерчів», «ураганів»
Лежать на вулицях твоїх.
Це «подарунки» росіянів:
Не розірвалися вони –

Вони чекають, щоб дитина
Або бабуся підійшла,
Щоб свої руки запустила,
Щоб доторкнулась – щоб біда

Від цих триклятих «подарунків»
Порозривала їх тіла...
Скелети від російських «поцілунків» –
Не залишилося житла:

Бомбили нелюди багатоповерхівки,
А в них лягали діти спати...
Їх танки їхали і вантажівки,
А діточок тих вже не відкопати.

Вони з родинами своїми
Там під уламками будівель,
Люди поховані живими –
Страшенний біль, страшна загибель!

Звільнили Бородянку в квітні...
Хто залишився там живими:
Неповнолітні, повнолітні –
Казали: дні були тяжкими...

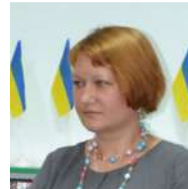
Без їжі, без світла, без тепла,
Від жаху розривалися серця...
В садочках біля залишків житла
Ховали тих, в кого рашист забрав життя.

Кого змогли – того і поховали
В людських городах і садках,
Коли звільнили, то тіла ексгумували
І опізнали – була потреба в копачах...

Мирні жителі – війни страшної жертви!
Боже мій! Рашистів зупини!
Довелося мирним людям вмерти
В цій клятій рашистській війні.

НАТХНЕННЯ

ХМАРКИ

Я люблю вдивлятися в небо. Хмарки нагадують моє життя. Он я з білим бантом із люрексом іду до першого класу. Мов справжня принцеса. Бо той люрекс на сонці блищить найказковішим скарбом. А он — велика хмарка й маленька. То мама й моя маленька сестричка Іруся. Першого вересня мене мама повела в перший клас. А другого вересня сестричка народилася.

Хмарки нагадали й про першу зневіру. Мала тоді років п'ятнадцять. Та ну про це.

А ось хмарки, схожі на обручки... Яке в нас кохання було! На все життя. Він звернув на мене увагу на випускному. Я прийшла у вишиваному платті й віночку.

Тоді таке ніхто не носив. Ми добули з бабусиної скрині прим'яті злежані речі. Я відмовлялася їх одягати. Але мого бажання ніхто не питав. «Хочеш, голою йди», — кинула мати. І я в сльозах наряджалася.

Ігор Володимирович, наш класний керівник і вчитель біології, поглянув на мене так, як ніхто жодного разу ще не дивився! Через рік ми побралися. Я закінчила бухгалтерські курси. Роботи вистачало. Один за одним народилися Андрій та Георгій — синочки. Андрій хоч і старший, а Жорка розбитніший, проворніший. І в школі ставав на захист брата. Хазяйновиті вони в нас. Андрій у дворі, Георгій у хаті... І дуже дружні.

Рибалити разом, гуляти теж.

А ось клята хмара. На сімнадцятиріччя Андрія купили ми йому мотоцикл. На радощах помчав він з усіма новиною ділитися. Та так і не поділився... Царствуй, синочку...

А он хрест бачу. Янгола бачу, що руки до мене простягає. Це Георгій. Він якраз дев'ять класів закінчував, коли сталося з братом лихо. Вступив до духовної семінарії. Далі в академію. Прийняв постриг. Буду, каже, за Андрія молитися.

А он яка райдуга на все небо!!! Слава тобі, Господи! За наш сум і наші радощі...

Сорокіна Ірина Вікторівна, доктор медичних наук, професор, очолює кафедру патологічної анатомії Харківського національного медичного університету.

Серед захоплень – живопис. Для написання пейзажів, натюрмортів використовує акрил, олію, пастель, акварель.

МОЯ АРТ-ТЕРАПІЯ

Малювати (спочатку акрилом, потім олією та аквареллю) почала за кілька років до війни, хоча живописом захоплювалась з юності. З початком війни не підходила до мольберту десь пів року.

Наразі малювання для мене – це виключно арт-терапія. Війна відірвала від рідного Харкова і занесла на Буковину, тому мої роботи (часто пленерні) – це краєвиди Буковини – село, гори, річ-

ки, виноградники, а квіти – здебільшого польові. Проте думками я – у рідному місті, якому дуже важко, де живе і працює мій син, де знаходиться моя Alma mater, мої колеги та друзі...

Вірю в те, що ми вистоїмо, і я повернуся у рідний Харків, і буду освоювати новий для мене напрям живопису – міський пейзаж, а наше чудове місто надихає на це. Слава місту-герою Харкову! Слава Україні!

«Різдво на Буковині»
Олія, папір для олії Canson 38x46

«Різдвяний вечір на Буковині»
Олія. ДВП. 30x40

«Яскравий липень»
Олія. Полотно. 30x40

«Хутір під горою»
Олія. Папір для олії. 30x40

ХРОНІКА ПОДІЙ

Школа лідерства для аспірантів

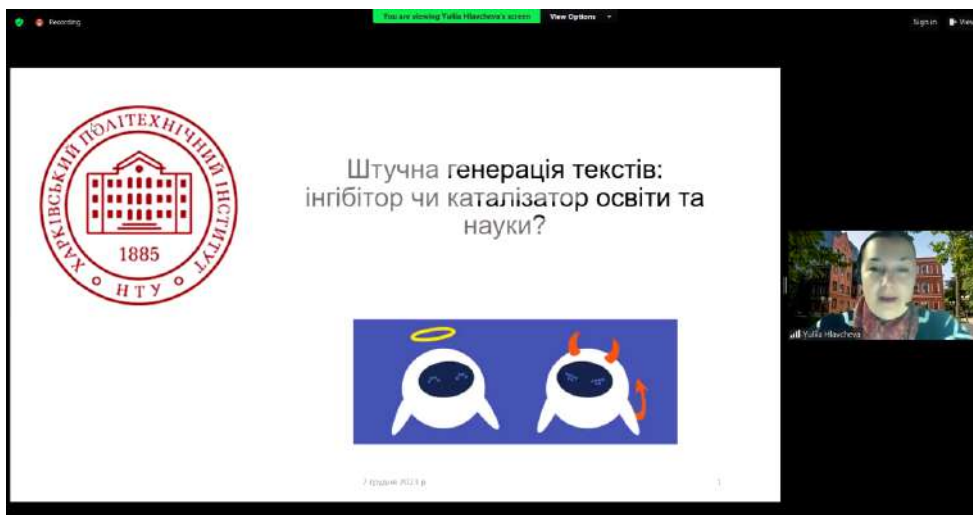
наук». Це дослідницька асоціація, яка об'єднує експертів у різних сферах, які зацікавлені у наданні ефективних, гнучких, інноваційних та економічно вигідних послуг у науковому, приватному та державному секторах.

Активну участь в організації Школи взяла й директорка Наукової бібліотеки ХНМУ Ірина Киричак. Спікерами Школи лідерства для аспірантів виступали фахівці з різних країн (Україна, Франція, Великобританія), у тому числі й співробітниця Наукової бібліотеки, заступниця директорки з IT-формування бібліографічного відділу Світлана Кравченко та заступниця сектору інформаційно-аналітичної роботи Ольга Курч. Участь в Школі лідерства стала гарною

ГРУДЕНЬ 2023 У СВІТЛІ ПОДІЙ

7 грудня бібліотекарі, викладачі та науковці відвідали майстер-клас «Штучний інтелект в бібліотечній практиці», організований нашою бібліотекою, Науково-технічною бібліотекою Національного технічного університету «Харківський політехнічний інститут» та Бібліотекою Харківського міжнародного медичного університету. Обговорювалися перспективи використання штучного інтелекту в бібліотечній справі. Інтенсивні дискусії, презентації та захоплюючі доповіді від фахівців в галузі створення штучного інтелекту занурили кожного учасника у світ новацій та можливостей, що відкривають перед ними ці технології.

Главчева Юлія Миколаївна, доктор філософії за спеціальністю «Комп'ютерні науки», директор Науково-технічної бібліотеки Національного технічного універси-

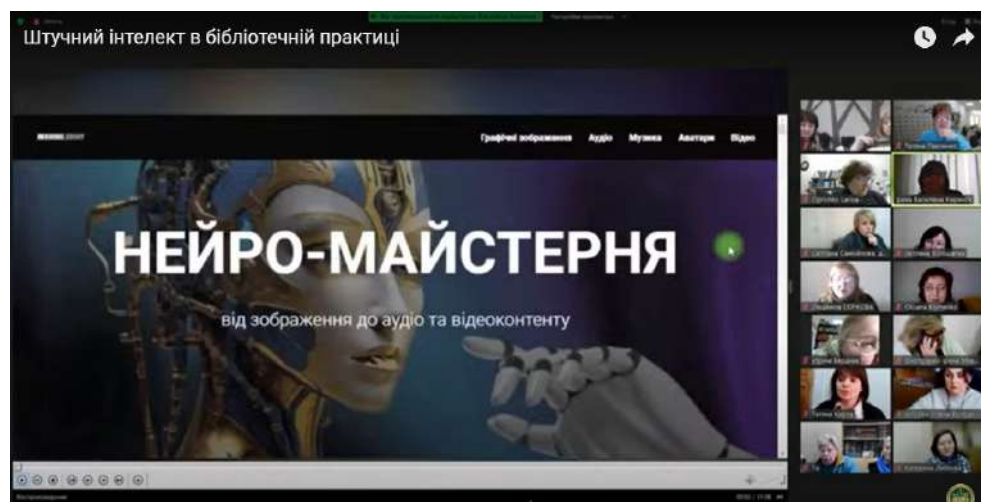
тету «Харківський політехнічний інститут», поділилася своїм унікальним баченням ролі штучного інтелекту як каталізатора науки та освіти.

Павленко Тетяна Борисівна, заступник директора Наукової бібліотеки Харківського національного медичного університету, привнесла свіже бачення використання ChatGPT як ефективного інструменту для бібліотекарів у роботі з інформацією та читачами.

Чернишенко Наталія Павлівна, завідувачка бібліотеки Харківського міжнародного медичного університету, розкрила перед учасниками можливості нейромайстерні для створення не лише графічного, але й аудіо- та відеоконтенту.

Наступний крок — це впровадження цих ідей та рекомендацій у повсякденну практику роботи бібліотек. Захід об'єднав понад 300 учасників, створивши простір для плідного обміну ідеями, поглиблення знань та співпраці між представниками бібліотечної спільноти та викладачами, науковцями та здобувачами освіти.

7 грудня завершився перший цикл тренінгів «Самодопомога+», фасилітаторами якого є представники ГО «Студентське самоврядування ХНМУ». А вже **8 грудня** розпочався наступний цикл: нові фасилітатори, нові студенти...

Постійним помічником залишається Наукова бібліотека, яка завжди надає студентству простір та підтримку для проведення різноманітних заходів.

19 грудня Наукова бібліотека провела методичний вебінар «Академічна доброчесність як політика Репозитарію ХНМУ» для академічної спільноти Харківського національного медичного університету (ХНМУ).

Відкрила захід директорка Наукової бібліотеки Ірина Киричок.

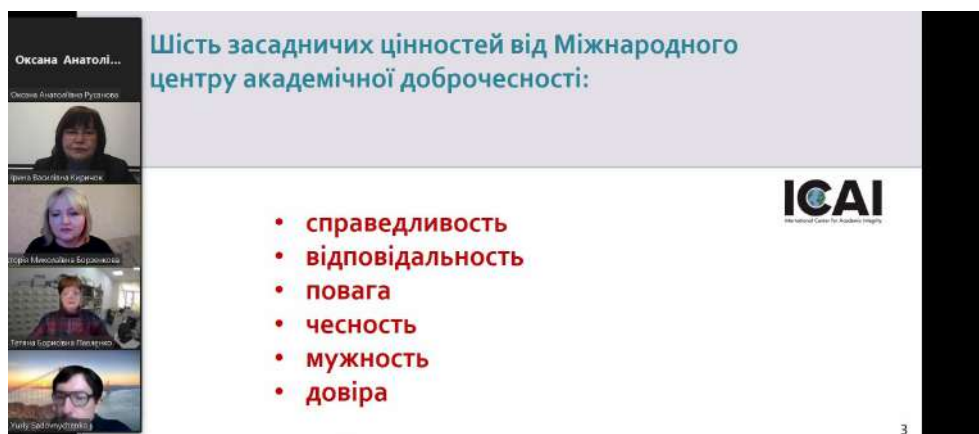
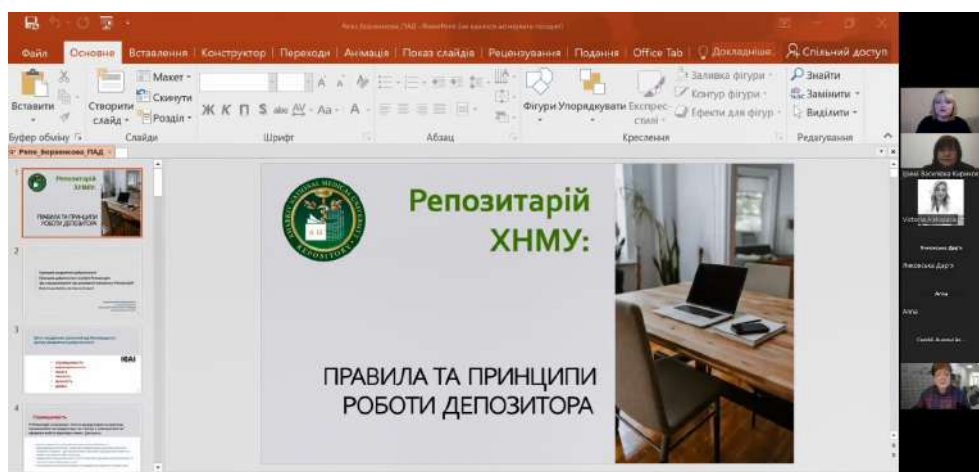
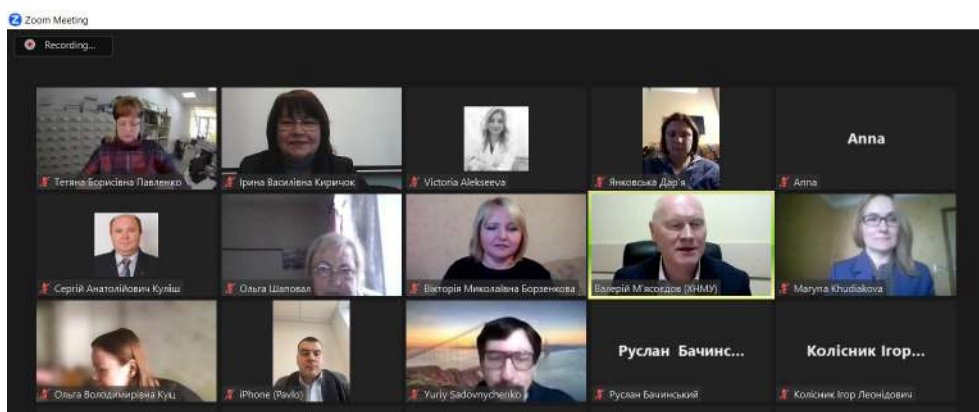

Учасників вебінару вітав проректор з наукової роботи професор Валерій М'ясоєдов, який наголосив на важливості якісного контенту репозитарію університету, від чого залежить кількість звернень та цитувань, що в свою чергу безпосередньо пов'язано з академічною доброчесністю.

Головний бібліотекар Вікторія Борзенкова в своєму виступі «Репозитарій ХНМУ: правила та принципи роботи депозитора» продемонструвала взаємозв'язок принципів академічної доброчесності з роботою над наповненням репозитарію. Вона детально описала алгоритм роботи депозитора та його співпрацю з адміністратором Репозитарію ХНМУ.

Тетяна Павленко, заступник директора бібліотеки, у виступі «Перевірка академічних текстів на унікальність: абетка автора та експерта» розглянула процедуру перевірки текстів на унікальність в університеті, привернула увагу на її результати, питання про допустимі показники, що вважається академічним плагіатом тощо, а також застереження щодо використання штучного інтелекту при написанні текстів.

До обговорення долучились модератори від кафедр, зокрема Юрій Садовниченко та Олена Літовченко. Вебінар зібрав 76 учасників та пройшов у робочій атмосфері, що сприяло конструктивним обговоренням та висловленню пропозицій.

21 грудня відбулось засідання Вченої ради ХНМУ, на якому з основною доповіддю «Про стан та перспективи розвитку інформаційно-бібліотечного забезпечення навчальної, науково-дослідної, методичної та виховної роботи в ХНМУ» виступила директорка нашої бібліотеки Ірина Киричок.

У своєму виступі вона висвітлила досягнення та проблемні питання за основними напрямками роботи бібліотеки та взаємодії з усіма учасниками освітньо-наукового процесу університету, а саме:

- ◆ реорганізаційні процеси в бібліотеці під час воєнного стану;
- ◆ формування бібліотечного фонду — друкованих та цифрових ресурсів, пошук джерел комплектування, робота з модулем АСУ «Шлях книги»;
- ◆ робота Репозитарію ХНМУ, підвищення його позицій у світовому рейтингу TRANSPARENT RANKING;
- ◆ підтримка наукової репутації та промоції університету в глобальній мережі, наукометричні

- та бібліометричні показники;
- ◆ залученість у систему заходів щодо сприяння академічній доброчесності;
- ◆ робота щодо підвищення інформаційної компетентності користувачів, проведення культурно-просвітницької та виховної роботи, в першу чергу зі студентством;
- ◆ наукова, видавнича діяльність, підвищення професійних компетентностей співробітників бібліотеки та ін.

Керівництво високо оцінило роботу університетської бібліотеки. Ректор університету проф. Вале-

рій Капустник зазначив, що Наукова бібліотека дійсно є одним з найкращих підрозділів університету, адже вона завжди йде в авангарді всіх тих змін, які стосуються інформаційно-бібліотечного обслуговування читачів, своєчасно реагує на всі новинки, що з'являються в цьому питанні, і її діяльність широко відома в бібліотечному середовищі нашої країни, також вона є активним учасником наукових зібрань, присвячених роботі наукових бібліотек ЗВО.

Контакти:

м. Харків,
пр. Науки, 4
e-mail: oa.rusanova@knmu.edu.ua

Редакційна колегія:

Киричок І.В. (головний редактор)
Русанова О.А. (відповідальний редактор)
Кустова К.М.

